

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.
2018 - 313

Doknr.
539495

Dato
08-02-2018

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 11. januar 2018 stillet følgende spørgsmål nr. 178 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 178:

Ministeren bedes redegøre for kommunens ansvar i sager, hvor en beboer gør udfald mod eller overfalder personale på et bosted, og personalet efterfølgende rejser krav om erstatning for svie og smerte samt tabt arbejdsfortjeneste.

Svar:

Til brug ved besvarelsen er der indhentet en udtalelse fra Justitsministeriet, som har oplyst følgende:

”En kommune kan efter omstændighederne være erstatningsansvarlig over for sine medarbejdere i sager, hvor medarbejderne rejser krav om godtgørelser for svie og smerte og tabt arbejdsfortjeneste som følge af hændelser, der er foregået som led i arbejdets udførelse.

Det følger af erstatningsansvarslovens § 1, stk. 1, at den, der er erstatningsansvarlig for personskade bl.a. skal betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, jf. § 2, og godtgørelse for svie og smerte, jf. § 3. Ved vurderingen af, om en kommune som arbejdsgiver er erstatningsansvarlig, finder dansk rets almindelige erstatningsretlige regler anvendelse.

Efter disse regler forudsætter et erstatningskrav, at der er sket en skade, som har medført et økonomisk tab. Der skal også være et ansvarsgrundlag.

I dansk ret er det almindelige ansvarsgrundlag culpa. Det betyder, at der indtræder ansvar for skade, som er forvoldt ved forsætlig eller uagtsom adfærd.

Det er i retspraksis antaget, at der påhviler arbejdsgivere et strengt erstatningsansvar, idet det påhviler en arbejdsgiver at sørge for, at dennes medarbejdere arbejder under betryggende sikkerhedsmæssige forhold. Derudover forudsætter et erstatningsansvar, at der er årsagsforbindelse mellem skadevolderens adfærd og skaden, og at skaden er en påregnelig følge af skadevolderens adfærd. Den skadevoldende adfærd skal altså have forøget risikoen for skadens indtræden. Skader, der er helt atypiske eller tilfældige i forhold til den risiko, som skadevolders adfærd har fremkaldt, falder dermed normalt uden for erstatningspligten.”

Med venlig hilsen
Mai Mercado